

paa Formue- og Lejlighedsskatten. Det kan nok være, at man i daarlige og trange Tider vil komme til at beklage noget, at man saa stærkt er gaaet over til den personlige Skat og har opgivet Erhvervsskatten paa de faste Ejendomme.

Tilbage staar et Par Bemærkninger til det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (de Steensen-Leth). Jeg maa tilstaa, at det ærede Medlems Foredrag paa saa mange Punkter blandede Kommuneskatter og Statsskatter sammen, at jeg til Tider ikke kunde følge med. Jeg er af den Mening, at vi gøre vel i at holde os til det Lovforslag, der her foreligger, og der maa jeg dog have Lov til at udtale til det ærede Medlem, at det slet ikke gaar ud paa at fiksere eller fastsætte et Minimum for kommunale Skatter paa fast Ejendom, men tværtimod paa at fastsætte et Maksimum. Det ærede Medlem syntes at være af den Mening, at man først skulde lægge 16 Kr. som kommunal Gammelskat paa Ejendommene, inden man kunde ligne paa Formue og Lejlighed — saaledes forstod jeg det — eller at man var forpligtet til at ligne disse 16 Kr. paa, inden man kunde tage Bygningsskylden. Men saaledes er Forholdet slet ikke. Man kan, hvis man nu er under de 16 Kr., straks anvende den ny Maalestok og ny Skattebasis. Det staar ganske nøjagtig udtrykt i § 26.

Der staar der:

„Saa længe Hartkornsafgiften til Sogekommunen ikke har naaet 16 Kr. pr. Td., kan Hartkornsansættelsen fremdeles benyttes indtil dette Beløb, men det staar Kommunen frit at anvende Ansættelse til Ejendomsskyld som ovenfor angivet for Forhøjelse udover Hartkornsskattens Gennemsnit for de 3 Lovens Ikrafttræden nærmest forudgaaende Aar.“

Det ærede Medlem synes at være af den Mening, at man her paa ny vil straffe Landbruget — det var, sagde det ærede Medlem, en mærket Bestilling — fordi det skulde svare Gammelkommunalhartkornsskat, og man gik her hen og forsøgte at gøre noget saadant. Men det, der her er foreslaaet, er jo den simpleste Operation, der kan tænkes. Vi sige kun dette: Det Grundlag, hvorpaa man hidtil har lignet paa faste Ejendomme paa Landet, erklæres fra alle Sider for at være slet og ufuldstændigt. Det er slet, fordi det ikke angiver Ydeevnen af den paagældende Ejendom, eftersom Hartkornet, der efter sin Oprindelse var bestemt til at angive den, ikke gør det længer og Hartkornsansættelsen saaledes er forældet, og der er ikke

taget Hensyn til, hvor Ejendommen er beliggende, saaledes at Antallet af en Ejendoms Tønder Hartkorn ikke længer er en god Maalestok for, hvad Ejendommen er i Stand til at give. Og den er ufuldstændig, fordi Hartkornet efter de sidste 100 Aars Udvikling ikke længer er det dominerende i alle Kommuner, idet der i adskillige Kommuner er Ejendomme uden for Landbruget, hvis Værdi overstiger samtlige Landejendomme, og som dog ikke svare nogen Ejendomsskat til Kommunen. Disse to Forhold have vi søgt afhjulpne ved Indførelsen af en bredere Basis, nemlig Indførelsen af den kommunale Ejendomsskyld, medens vi samtidig have fikseret den samlede faste Ejendomsskat 16 Kr. plus de 2 pro mille af Ejendomsskylden. Intet er forklarligere, naar henses til, hvor stærkt Ønsket har været om, at der skulde gives en Maksimumsgrænse for, hvad der overhovedet kan lignedes paa faste Ejendomme paa Landet. Det har heller ikke noget at gøre, synes jeg, med de Betragtninger, som det ærede Medlem fremkom med. Det er ganske simpelt Hensigten at faa en fornuftigere fast Ejendomsskat til Kommuner paa Landet og samtidig fastsætte, at den ikke maa overstige en bestemt Grænse, idet man jo almindelig er af den Mening — netop af Hensyn til det, som jeg sagde til det andet ærede Medlem — at da Hartkornet beskattes efter sin Bruttoværdi og ikke efter sin Nettoværdi, bør der sættes en Grænse, ud over hvilken Skatten ikke kan gaa; hvad der gaar ud over dette, bør saa lægges hen paa Formue og Lejlighed. Jeg kan ikke se rettere, end at der paa alle Punkter vil komme en Forbedring til Veje, og at det ikke vil være muligt fra noget Landbrugssynspunkt at rette nogen Anke, navnlig ikke Anker af den Beskaffenhed, som det ærede Medlem fremkom med, mod disse Bestemmelser, og jeg tillader mig at anbefale dem paa ny til hans villige Overvejelse, idet det ikke skulde undre mig, om han derefter skulde komme til et væsentlig andet Resultat end det, hans første Overvejelser have bragt ham til.

Det samme ærede Medlem bebrejdede Regeringens Kommuneskatteforslag, at det har fastholdt det Princip, at Opholdskommunen bør være den fornemste Skattetager; det misbilliger altsaa det ærede Medlem. Det ærede Medlem mener, at Kommunen bør være Skattetager efter de Goder, som den giver Skatteyderne, og Næringskommunen bør af den Grund have den første Ret. Jeg vil sige det ærede Medlem, at det er første Gang, saa længe